13/02/2022

Η Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου στον Άγιο Νικόλαο Στρατονίκης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Τη σημερινή Κυριακή, 13η Φεβρουαρίου τ. ε., που η Εκκλησία μας αναγινώσκει ως Ευαγγελική Περικοπή το εξαίρετο φιλολογικοθεολογικό αριστούργημα από το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, τη λεγομένη Περικοπή Τελώνου και Φαρισαίου (Λουκ ιη΄ 10-14), στα ιερά αναλόγια χρησιμοποιείται πλέον το λεγόμενο Τριώδιο, το ιερο εκείνο υμνολογικό βιβλίο της Ορθοδοξίας που τελειώνει το Μέγα Σάββατο το βράδυ με την υποδοχή της Αναστάσεως του Κυρίου μας.

Είναι το έναυσμα, καλύτερα δε η προαναγγελία της ενάρξεως μετά από λίγο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαροκοστής που ξεκινά από την Καθαρά Δευτέρα και μας οδηγεί στη Μεγάλη Εβδομάδα του Πάθους και της Αναστάσεως του Κυρίου μας.

Την Κυριακή, λοιπόν, αυτή ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ακολουθούμενος από τους Διακόνους του π. Αμφιλόχιο Χάιτα και π. Νικόλαο Τσεπίση, επεσκέφθη την Ενορία Αγίου Νικολάου Στρατονίκης, στην οποία εφημερεύει ο

εντιμότατος, φιλακόλουθος και λίαν φιλάνθρωπος Παν. Αρχιμ. π. Ευστράτιος Λιασσής, εκλεκτός συνεργάτης του Μητροπολίτου, αφού τον επέλεξε ως Μέλος του Δ.Σ. του Γηροκομείου ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ.

Τον Σεβασμιώτατο υπεδέχθη ο ευλογημένος Λαός της Στρατονίκης, με επικεφαλής τον Αντιδήμαρχο κ. Νικόλαο Κεφαλά και τον Τοπικό Πρόεδρο κ. Νικόλαο Αντωνίου.

Να σημειωθεί ότι προ καιρού έγινε διάρρηξη κατά τη διάρκεια της νυκτός σ' αυτόν τον Ιερό Ναό και αρπάγησαν Τίμια Λειτουργικά Σκεύη, πράγμα το οποίο ελύπησε πολύ την Ενορία και τον Επίσκοπο. Για τούτο και εθεώρησε καλό ο Ποιμενάρχης να προστρέξει σήμερα στην πληγείσα Ενορία και να στηρίξει τον Εφημέριο, το λοιπό Εκκλησιαστικό Συμβούλιο και το φιλόχριστο Ποίμνιο.

Φυσικά ο λόγος του σημερινού κηρύγματος εστράφη περί την αρετή της ταπεινώσεως που μεγαλοφωνότατα η Ορθόδοξη Παράδοση, θεωρώντας την ως κεφαλαιώδη και αρχική αρετή, τη θέτει πρώτη στον κατάλογο και στον δρόμο της ασκήσεως που καλείται ο κάθε χριστιανός αυτή την Αγία Περίοδο να διαβεί. Ταπείνωση, είπε ο ομιλητής, κατά τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή είναι "θυσία των πάντων και επώδυνη κένωση", είναι θεοδίδακτη και θεόσδοτη αρετή, είναι δώρημα του Αγίου Πνεύματος και "δεσποτική εντολή και στολή" που συγκροτεί την ουσία της ορθόδοξης ζωής ως συνισταμένη και περιεκτική όλων των αρετών, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. «Ο,τι είναι το αλάτι για κάθε τροφή, τούτο είναι η ταπείνωση για κάθε αρετή. Αν την αποκτήσουμε, μας κάνει υιούς του Θεού και μας παριστάνει ενώπιόν Του χωρίς έργα αγαθά από μέρους μας. Γιατί χωρίς αυτήν όλα τα έργα μας είναι μάταια και όλες οι αρετές και όλες οι εργασίες μας. Γιατί χωρίς την ταπείνωση δεν μπορεί να τελειωθεί το έργο του ανθρώπου», θα επιμείνη ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής.

Ο Χριστός είναι η Άκρα Ταπείνωση, ο Χριστός είναι πρότυπο ταπεινώσεως, είπε ο Σεβασμιώτατος, γιατί η μόνη ορθή τοποθέτηση του χριστιανού απέναντι στον Θεό είναι εκείνη που υπέδειξε ο ίδιος ο Χριστός σαν επεδήμησε στη γη κι έγινε και άνθρωπος. Ο Χριστός μας άφησε αιμάτινα χνάρια και υποδείγματα για το τι σημαίνει ταπείνωση! Ήταν και είναι ο Ίδιος η Ένσαρκη Ταπείνωση: «…ος…εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι άνθρώπων γενόμενος, και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσε εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού…» (Φιλ β΄6-8), δηλαδή, «…ο Οποίος… εκένωσε τον εαυτό Του, γιατί εμίκρυνε μόνος Του προς καιρόν τη δόξα και το μεγαλείο της Θεότητός Του και έλαβε μορφή δούλου, και γίνηκε όμοιος με τους

ανθρώπους. Και κατά το εξωτερικό φαινόμενο βρέθηκε σαν άνθρωπος, ενώ πραγματικά δεν ήταν μόνο άνθρωπος, όπως φαινόταν, αλλά ήταν συγχρόνως και Θεός. Και ταπείνωσε τον εαυτό Του και γίνηκε υπήκοος μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού, που ήταν ο πλέον οδυνηρός και επωνείδιστος θάνατος»!

Τα Ευαγγέλια κραυγάζουν, συνέχισε ο ομιλητής, ότι ο Θεός κουρνιάζει ταπεινά στις καρδιακές θύρες για να γεννήσει σωτηρία· και από το ύψος αυτό σιγοψιθυρίζει στο πλάσμα Του: «Εγώ πατέρας, εγώ νυμφίος, εγώ οικία, εγώ τροφέας, εγώ ρίζα, εγώ θεμέλιο για σένα... εγώ φίλος και ξένος και κεφαλή και αδελφός και άδελφη και μητέρα. Τα πάντα εγώ,... εγώ φτωχός για σένα και αλήτης· στον σταυρό για σένα, στον τάφο για σένα, στον ουρανό για σένα.. κάτω στη γη για σένα... τι πλεόν θέλεις;», ερωτά ο Ιερός Χρυσόστομος. Για να καταλήξει: «Στις ταπεινές ψυχές αναπαύεται ο Κύριος, ενώ στις περήφανες καρδιές τα πάθη της ατιμίας»!

Και κατέληξε ο Επίσκοπος: «Ο π. Παύλος Ευδοκίμωφ θα μας πει ότι ο άνθρωπος έχει ταπείνωση όταν παύει να θεωρεί τον εαυτό του κέντρο των πάντων· όταν νιώθει ότι το παν ανήκει στον Θεό... Και συμπεραίνει, η τέχνη της ταπεινώσεως δεν είναι καθόλου το να γίνεις τούτο η εκείνο, αλλά να είσαι ακριβώς στο μέτρο που σου δόθηκε από τον Θεό! Η καλύτερα, όπως το διατυπώνει ο Φώτης Κόντογλου, στο μέτρο που σου δωρήθηκε από τον Θεό! Ταπεινός τελικά είναι εκείνος που ξέρει τα όριά του, που γνωρίζει ότι είναι πηλός, ο οποίος έχει ανάγκη να φορέσει φτερά μεγαλοσύνης για να φτάσει στον Πατέρα. Τα φτερά της μεγαλοσύνης λέγονται ταπείνωση και ο δρόμος που πρέπει να πάρεις λέγεται θυσία!».